

Svar (29/3 99)

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Efter sygehusloven er behandlingen på et offentligt sygehus vederlagsfri, herunder behandlingen med lægemidler.

Efter bemærkningerne til apotekerloven kan der ske udlevering af lægemidler fra sygehusafdelingen til patienter, som uden at være sengeleggende på sygehuset behandles af dettes afdelinger. Efter bemærkningerne bør udlevering kun ske, hvor det er begrundet i særlige behandlingsmæssige hensyn og kan især være indiceret ved hjemsendelse af patienter i week-ends og ved udskrivning af patienter på ubekvemme tidspunkter.

Jeg vil på denne baggrund pege på, at lovgivningen sætter snævre grænser for, i hvilket omfang sygehusene kan udlevere lægemidler til patienter, der ikke fysisk befinder sig på sygehuset.

Efter lovgivningen skal patienter, der ikke som led i en sygehusbehandling modtager vederlagsfri medicin, selv afholde udgiften hertil. Til en lang række lægemidler yder den offentlige sygesikring tilskud, hvortil kommer muligheden for hel eller delvis hjælp til den resterende egenbetaling efter reglerne i sociallovgivningen.

For nogle år siden forekom der eksempler på, at nogle kommuner ikke efter den daværende bistandslovs § 58 dækkede den del af den månedlige egenudgift, der oversteg 300 kr., for patienter med visse sygdomme, der krævede behandling med særligt dyre lægemidler. Andre kommuner ydede derimod hjælp til disse patientgrupper efter § 58.

Med henblik på en ensartet behandling af patienterne indgik Kommunernes Landsforening og Amdsrådsforeningen aftale om, at sygehusene vederlagsfrit skulle udlevere nødvendig behandlingsmedicin til en række nærmere opregnede patientgrupper.

Til aftalen er knyttet en vejledende liste over præparater, der vederlagsfrit kan udleveres af sygehuset.

Det har været et afgørende kriterium for udvælgelsen af præparaterne, at disse styres af en specialafdeling, og at de indgår som et integreret led i behandlingen af den pågældende grundsygdom.

En aftale som den omhandlede udsættes hurtigt for forældelse. Parterne var derfor også enige om at betragte aftalen som midlertidig.

Aftalen er da også i øjeblikket genstand for genforhandling parterne imellem.

Jeg finder det rigtigst at afvente resultatet af disse forhandlinger.

Spm. nr. S 1495

Til indenrigsministeren (15/3 99) af:

Anni Svanholt (SF):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke regler der findes for de spekulationsrisici, som en kommune må udsætte sine borgere for, og hvorvidt ministeren finder disse regler tilstrækkelige, eller om han agter at stramme op på dem, og i givet fald hvordan?«

Begrundelse

Børsens Nyhedsmagasin har mandag den 8. marts 1999 en gennemgang af Peter Brixtoftes spekulationsforretninger i forbindelse med salg- og køb-tibage aftalen vedrørende Farum Kommunes rensningsanlæg, kloaknet, skoler, kulturcenter og svømmehal.

Hvis oplysningerne i artiklen er rigtige, har Peter Brixtofte udsat kommunens borgere for en betydelig økonomisk risiko - med et tab, der i hvert fald kan løbe op i 146 mio. kr.

Det forekommer ikke rimeligt og kan i hvert fald ikke siges at høre under en kommunes normale arbejdsopgaver.

Det har derfor interesse, om der findes et regelsæt, der regulerer hvilke spekulationsrisici en kommune kan udsætte sine borgere for, og om ministeren finder dette regelsæt for tilstrækkeligt blandt andet i lyset af den aktuelle sag.

Svar (25/3 99)

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Der er ikke i lovgivningen en generel regulering af kommuners og amtskommuners adgang til at indgå retshandler og vilkårene herfor, herunder de risici, som en kommune eller amtskommune kan påtage sig eller udsættes for i den forbindelse. Det er dog antaget, at en kommune efter de såkaldte kommunalfuldmagtsregler som udgangspunkt ikke uden lovhjemmel kan varetage opgaver eller indgå retshandler alene med det